

Zeer genietbare natuurlijke zwerftocht langs de Leieboorden.

Na een periode van 4 jaar volgt het parkoers het Leiepad, de jachthaven en de barakken, of de oude klassieke route, die de garantie van het natuurgenieten en afwisseling meegaf. Het is bewolkt een licht briesje en neiging tot mooi, maar het zou toch wel meevallen, op een flauw regenstreepje na bleef het verder droog, de temperatuur stijgt lichtjes, en het werd toch nog aangenaam wandelweer daar aan de scheiding tussen Wevelgem en Menen, en wij kiezen voor het 15 km parkoers.

In de schaduw van de St. Catharinekerk stappen wij de heilige Theresiastraat de wijk uit, het moet wel een vrome zijn met al die heiligen namen. Wij zijn te gast bij 7mijl-stappers Moorsele, en wij zijn onmiddellijk de open ruimte in. Pas ongeveer

één km verder gaat onze aandacht naar een oorlogsmonument, op de hoeve Paul Bekaert, hier zijn 3 bemanningsleden omgekomen bij het neerstorten van een Halifax III QO- LLW583. Wij stappen verder een stukje veldweg op en komen pardoes in de weide terecht, wij bevinden ons hier wel op privédomein, maar danken de landbouwer langs deze weg voor zijn gastvrijheid dat wij mochten genieten van deze natuurlijke doorgang. Enerzijds hebben wij de bomen en struiken van de Leie, en anderzijds het zicht op het landschap.

Wij krijgen ook een zicht op de witte molen en verlaten de weide om vervolgens langs de rivier te wandelen. Op de Leie klieft een vrachtboot zich een weg door het water met in de achtergrond een huizenrij van Menen. Terwijl wij ook de kerktorens van Menen in het vizier krijgen zijn wij trapje op en daarna trapje af om over de rivier te geraken, en het is terug zalig stappen in die heerlijke natuur. Maar wij krijgen een beetje pech het begint zwaar bewolkt te worden en wij krijgen een miezerig motregenvlaagje op ons duvel, maar het duurt niet lang.

Als wij de rivier verlaten en richting Menen centrum volgen, krijgen wij een tweetalige aanduiding Frankrijk-France wat er op wijst dat wij dicht bij de Franse grens gekomen zijn, later gaan wij die voor een stukje overschrijden. Een rondje rond de St.Jozefkerk en enkele straatjes en wij krijgen de gelegenheid om eventjes te rusten.

Na de rust terug enkele straatjes en wij staan pal voor Halluin, wij gaan het centrum niet in maar volgen de grensstraat en zo komen wij langs La Lys of de Leie ook nog de gouden rivier genoemd en via een informatiebord krijgen wij een overzicht van de vroegere industriële bedrijvigheid. De textieltraditie en de ontwikkeling hebben Halluin

een landbouw traditie gegeven, de roting en het weven van het vlas, waren de bronnen van inkomsten. Het vlas onderging twee bewerkingen de roting en het zwingelen, het vlas noemde men wel eens het textielkruid. Het werd uitgetrokken in de maand juli, in bakken gelegd en in het water gedompeld. Het doel was het loskomen van de vezels van het houtig gedeelte. Tussen twee rootbeurten door werd het in de zon gedroogd. De tweede fase was het zwingelen werden de vezels van het stro verder gescheiden en was het vlas klaar om naar de spinnerijen gebracht te worden.

Wij wandelen verder in het zeer genietbare natuurdecor, nog even de Leie over, waar wij een aparte belevenis hebben eerst. Een redelijk smal paadje, steeds nauwer en nauwer, tot wij met een klein stukje verbeelding ons gelijk in de brousse bevinden, het is even letterlijk en figuurlijk zich een weg banend door het oerwoud, het was eventjes iets anders. Een andere ontdekking is die van het kleine jachthaventje, het zou het zo niet verwachten een heerlijk en lieflijk plekje. Trouwens Halluin heeft verschillende aantrekkingspunten, op

landelijk, toeristisch, en historisch gebied. Als wij wat later de brug in Menen oversteken staan wij pal voor de bekende barakken. Een arbeiderswijk van Menen, tussen Leie en Franse grens momenteel en ook vroeger een toeristische trekpleister, nu zijn er veel winkeltjes en boetiekjes, die vooral voor de Noord-Fransen en ook door Belgen zeer druk bezocht worden. Er volgt nog een tweede rustgelegenheid op dezelfde plaats van de eerste.

Met nog ongeveer 5 km te stappen vatten wij het derde gedeelte aan, nog eventjes langs de rivier en een natuurpark in waar men op een pleintje een oud volkspel beoefent namelijk petange, wij stappen onder de vestingsmuur door het park uit. Een eerder technisch vernuft vinden wij de sluis van Menen. Voor de sluiting konden de aken dank zij deze sluis de rivier op en afvaren. Het gaat om een structuur ingericht tussen twee waterbakken met een verschillend niveau naar het andere te gaan dank zij de mobiele sluisdeuren, bediend als door een horlogeraderwerk maar dan in groter formaat. Een mooi bebloemd huis, een jonge tortel en twee arme gitzwarte arme schaapjes, och arme die beestjes, gans hun leven lang het zwarte schaap moeten zijn. Het waren alle drie mooie beelden en die zijn niet zover meer van ons eindpunt.

Parkoermeester van harte proficiat en van harte dank voor je inzet, de afwisseling had een zeer natuurlijke en genietbare inhoud en afwisseling. Ook de inbreng en de organisatie van het bestuur en medewerkers mag heel zeker mee genieten van deze felicitaties.

Het was op natuurgebied en afwisseling een behoorlijke meevaller. Gasten hou jullie goed het allerbeste en tot een volgende wandelgelegenheid.

***Kastaar* van 4op1Rij!**